

и че непобѣдима-та ненависть, коя-то Миледи Даври имаше криеше я въ сердце-то си за да я прояви още по сили о когдато му намѣри время-то. Кавалерина, кой-то мя похули, кода-то още не бѣхъ уженена, не го бѣ срамъ за да мя клевети и послѣ като ся у женихъ. Пріятель щеше да ми е, ако негови глупости бѣхъ слушала. Но важность-та моя го разгнѣви, и злонаравіе-то му го хвѣрли въ слѣни подозрѣнія. Намѣри мя съ Милордъ Артюра говорюща за отца моего. Злощастный тойзи старецъ, като приближаваше да сполучи освобожденіе-то си, посреща припятствія и мучности. Препоручавамъ го на Милордъ Артюра, кой-то ми ся обѣща да му помогне, и понеже требаше съ мужа моего Лондонъ да оставя, давамъ му извѣстіе за това чрезъ едно писмо. Ето писмо-то кое-то мя клевети; ето коремъ-атъ на погрѣшности-те ми; ето основаніе-то на вина-та ми, или по добръ да рѣчемъ, ето основаніе-то на невинность-та ми. Пиша на Милордъ Артюра: Знаешъ че въ Лондонъ оставямъ най добрата моя часть. Нека любезный мой мужъ, мя прости ако предпочитамъ друга една любовь